

# РЕШЕНИЕ

№ 93

гр. Шумен, 15.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XV-И СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламена К. Недялкова

при участието на секретаря Ц. В. К.  
като разгледа докладваното от Пламена К. Недялкова Административно наказателно дело № 20233630202083 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Обжалвано е Наказателно постановление №23 – 0869 - 001339/26.07.2023г. на Началника на сектор ПП при ОДМВР - Шумен, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП на М. М. Д., ЕГН\*\*\*\*\* е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева, за нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно. Излага доводи за допуснати процесуални нарушения – недостатъчна конкретизация на мястото на извършване на нарушението, както и на самото нарушението. Счита, че извършването на твърдяното нарушение не е установено по несъмнен начин. Излага, че описанието на нарушението не е достатъчно за ангажиране отговорността на дружеството. Формулираното обвинение било непълно, не съдържало точно и изчерпателно описание на обективните признаци на нарушението, което било съществено процесуално нарушение. Намира, че му е нарушено правото на защита, доколкото не ставало ясно за какво точно нарушение била наложена санкция. Оспорва правното основание, въз основа на което е наложено административното наказание като счита, че същото е неправилно и не кореспондира с разпоредбите на ЗДвП. При условията на евентуалност моли НП да бъде изменено като бъде наложена глоба в размер на 50 лева на основание чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП. Моли за присъждане на направените по делото разноски. В съдебно заседание, редовно призован, не се явява. Явява се процесуален представител – адв. В. П. от ШАК, който поддържа жалбата.

Процесуалния представител на въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна и моли НП да бъде потвърдено. Намира нарушението за безспорно доказано. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, поради което е процесуално допустима.

От събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено следното:

На 29.06.2023г. в 12.40 часа жалбоподателят управлявал л.а. «Фолксваген Бора» с рег. №Н 3849 KB, в Община Шумен на път II – 73, км. 9+950 метра. Бил спрян за проверка от свидетелите О. Н. Ю. и Г. Ю. И. – мл. автоконтрольори в сектор ПП при ОДМВР – Шумен. В хода на проверката било констатирано, че дълбочината на протекторния рисунък

на задната дясна гума бил под 1.6 мм. като измерването с техническо средство било невъзможно поради изтъкване на протектора до гладкост. Св. Ю. съставил срещу жалбоподателя АУАН серия ГА №1004135/29.06.2023г. за нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП – движение с опасна техническа неизправност на ППС. В акта е отразено, че жалб. Д. няма възражения. Такива не са депозиращи и в законоустановения срок.

Въз основа на съставения акт, административно-наказващият орган издал обжалваното НП като е възприел изцяло констатациите съдържащи се в АУАН. На основание чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП на М. М. Д., ЕГН\*\*\*\*\* е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева, за нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и от изготвеният снимков материал. Показанията на разпитаните свидетели подкрепят изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и не са противоречиви.

При така установената фактическа обстановка, съдът констатира от правна страна следното: В хода на административно – наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване на правото на защита на санкционираното лице. Актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от оправомощени за това длъжностни лица, в рамките на определената им компетентност и са били надлежно предявени и връчени на жалбоподателя. Наказателното постановление е било издадено в шестмесечния преклузивен срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН. Административно-наказателното производство е започнало с редовно съставен акт, съдържащ всички минимално изискуеми по смисъла на чл.42 от ЗАНН реквизити. Същият е предявен и връчен на жалбоподателя. В НП също се съдържат всички минимално изискуеми по силата на чл.57 от ЗАНН реквизити. В АУАН словесно и цифрово е описано нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, т. е. налице е описание на фактическа обстановка. По идентичен начин описанието на нарушението е привнесено в НП. Според съда всички индивидуализиращи признаци на нарушението са вписани в АУАН и НП - дата, място и описание на самото нарушение, поради което наведените доводи в тази насока са неоснователни. Не е налице твърдяната неяснота на мястото на извършване на нарушението. В АУАН и в НП ясно е посочено, че нарушението е извършено на път втори клас №73. Съгласно Списък на републиканските пътища в Република България приет с РЕШЕНИЕ № 945 на МС от 1.12.2004 г. това е път втори клас – о.п. Шумен – Радко Димитриево – Смядово – В.ово - Лозарево. Посочен е и конкретния километър – 9 от пътя, където е извършено нарушението с точност до съответните метри – 950 , касае се за извън населено място, поради което няма как да бъде посочено такова. Правото на нарушителя да узнае за какво нарушение му е съставен акта и да отстоява своята теза срещу това твърдение, не е нарушено. Вмененото на жалбоподателя нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава.

Същественото в административно – наказателното производство е да се установи : има ли административно нарушение, извършено ли е то от лицето посочено като нарушител и дали това лице го е извършило виновно.

Административно – наказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана на основание чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП, за нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП предвижда административно наказание глоба в размер на 500 лева за лице, което управлява техническо неизправно МПС, при констатирани опасни неизправности. Съгласно чл.101 ал.4 от ЗДвП неизправностите и тяхната класификация се определят с наредба по чл.147 ал.1 от същия закон. В случая приложимата наредба е НАРЕДБА № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства. Приета е Методика за извършване на периодичен преглед за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства, съставляваща Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата съгласно, която оценката на неизправностите се извършва в съответствие с посочени в таблица критерии. Съгласно т.5.2.3. дълбочина на протекторния рисунък на гумите на автомобилите и на мотоциклетите по-малка от 1.6 mm съставлява опасна техническа неизправност.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът намира, че жалбоподателят

е управлявал технически неизправно МПС, предвид обстоятелството, че протекторът на задната дясна гума бил изтъркан до гладкост, поради което и измерването с техническо средство е невъзможно. Безспорно при това положение дълбочина на протекторния рисунък на гумата е по-малка от 1,6 mm и съгласно т.5.2.3. от Методиката съставлява опасна техническа неизправност и предвид характера на констатираните технически неизправности в процесния случай, жалбоподателят е нямал право да се движи по пътя, вкл. и до място, където могат да бъдат отстранени, съгласно чл.101 ал.3 т.1 предл.3 от ЗДвП.

Показанията на свидетелите О. Н. Ю. и Г. Ю. И. съдът кредитира като депозиращи от лица, които пряко и непосредствено са възприели фактите, за които свидетелстват и по отношението на които не са налице, каквито и да било данни за възможна заинтересованост. Няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на тези свидетели, или да сочат на наличието на мотив да набедят жалбоподателя в нарушение, което не е извършил. Показанията им съставляват пряко доказателство по делото, тъй като пресъздават това което са възприели непосредствено, кореспондират с изготвеният снимков материал. Жалбоподателят оспорва вмененото нарушение, но от негова страна не бяха представени каквито и да е доказателства, касаещи по същество нарушението. Съгласно разпоредбата на чл. 189 от ЗДвП, обстоятелствата, отразени в актовете, издадени по реда на този закон, се считат за доказани, до доказване на противното. Последното не бе доказано, именно, че жалбоподателят се е движел с технически изправно МПС. Съдът намира, че в процеса не се доказаха факти и обстоятелства, които да оборят доказателствената сила на съставения акт, поради което намира, че е осъществен от обективна страна състава на нарушението.

За да бъде ангажирана административно – наказателната отговорност на едно лице, нормата на чл. 6 от ЗАНН визира като изискване наличието на вина. Последната, с оглед разпоредбата на чл.7 може да бъде проявена в двете форми – умисъл и непредпазливост. За административните нарушения не се изисква умисъл, достатъчно е да са извършени по непрепазливост. При последната деецът макар да не е желал настъпването на вредоносен резултат, е могъл да знае и е бил длъжен да знае, че върши нарушение. В случая се касае за формално нарушение, поради което не изисква да е настъпил вредоносен резултат. Наличието на такъв би следвало да бъде преценено като отегчаващо отговорността обстоятелство. Дори в конкретната ситуация да не се установява безспорно обстоятелството, че жалбоподателя е действал умишлено, същият в качеството си на собственик и водач е могъл и е бил длъжен да знае дали управляваното от него ППС е технически изправно и като не е сторил това, той е действал при условията на непредпазливост, в хипотезата на небрежност. Предвид изложеното съдът намира, че нарушението е осъществено и от субективна страна.

В случая правилно актосъставителят и наказващият орган са квалифицирали действията на жалбоподателя като нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП. За това нарушение жалбоподателят е санкциониран съобразно чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП, съгласно който се наказва с глоба от 500 лева, който управлява технически неизправно пътно превозно средство, с констатираните опасни неизправности, което в конкретния случай, предвид конкретната техническа неизправност, се явява неправилно.

Действително констатираната техническа неизправност е опасна, но приложената санкционна разпоредба в процесния случай е неприложима. Основателни са доводите на процесуалният представител на жалбоподателя, че в ЗДвП се съдържа друга разпоредба – чл.183 ал.4 т.5, която предвижда налагане на наказание глоба в размер на 50 лева за водач, който управлява ППС с износени или разкъсани гуми или в нарушение на чл.139 ал.1 т.4 от ЗДвП. Доколкото процесното нарушение е извършено на 29.06.2023г., извън периода визиран в чл.139 ал.1 т.4 от ЗДвП, попада в първата хипотеза на чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП. Разпоредбата на чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП се явява специална, спрямо общата норма на чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП и в този смисъл, специалната норма дерогира общата, поради което отговорността на жалбоподателя е следвало да бъде ангажирана по чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП. Посочената разпоредба не е само санкционна, а и материалноправна. Съдържа в себе си и състав на нарушение, за което се налагат посочените в нея санкции. Доколкото в текстовата част на АУАН и на НП е описан именно състав на нарушение по чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП, то настоящият състав счита, че в случая не е налице съществено нарушение на процесуалните правила, което да е довело до накърняване правото на защита. В обстоятелствената част на

акта и на НП е посочено в какво точно се състои техническата неизправност – износена задна дясна гума.

След изменението на ЗАНН съдът разполага с правомощие да преквалифицира изпълнителното деяние. Според разпоредбата на чл. 63 ал. 7 т. 1 от ЗАНН / изм., бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г. /: съдът изменя акта по чл. 58д, когато се налага да: 1. приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, **без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението**. Задължителни указания в тази насока съдържа и Тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по ТД № 1/2020 г. на ВАС. Според цитираното **ТР при липса на съществено изменение на съставомерните факти** в наказателното постановление на основание чл. 337 ал. 1 т. 2 НПК, във връзка с чл. 84 ЗАНН, районният съд може да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, тоест районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, **подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти** под друга нарушена законова разпоредба, без да отменя наказателното постановление. В конкретният случай не е налице съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, поради което нарушението следва да бъде преквалифицирано като такова по чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП, за което е предвидено наказание в по – малък размер, т.е. касае за по - леко наказуемо нарушение.

По отношение искането на наказващият орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съответно искането на жалбоподателя за присъждане на направените разноски съдът намира следното: Съгласно чл.63д от ЗАНН страните имат на право присъждане на разноски по реда на АПК, като в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Предвид изхода на делото, искането на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Съгласно чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 150 лева. Размерът на възнаграждение се определя от съда, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В настоящия случай процесуалният представител на АНО – е осъществил процесуално представителство в едно открито съдебно заседание и е изготвил писменото становище, делото не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да бъде определено и присъдено възнаграждение в размер на 100 лева.

По отношение искането на процесуалният представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатското възнаграждение за представителство в настоящото производство съдът намира следното:

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38 ал.1 т.1 - т.3 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38 ал.2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38 ал.1 т.1 - т.3 от ЗА. Конкретният случай по делото е представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.

Съгласно чл.18 ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу НП, в които административното наказание е глоба или имуществена санкция, възнаграждението се определя по правилата на чл.7 ал.2 върху стойността на санкцията, поради което размерът на минималното възнаграждение, съгласно Наредба№1, е 400 лева към момента на договарянето и към настоящия момент. Съгласно представеният списък на разноските процесуалният представител на жалбоподателя претендира определяне и присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

В АПК въпросът за възлагане на разноските е уреден в чл.143 и касае случаите, когато съдът отмени обжалвания акт или отхвърли оспорването. Липсва изрична уредба как следва да се процедира ако искането за отмяна е частично уважено и частично

отхвърлено, респективно когато бъде намален размера на наложената сакция. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл.144 от АПК приложение следва на намерят общите правила на чл.78 от ГПК, в който е регламентиран принципът, че страните имат право на разноси съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането.

Доколкото съдът намира, че процесното НП следва да бъде изменено като нарушението бъде преквалифицирано по чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП, за което е предвидено наказание в по – малък размер и предвид на това, че упълномощеният от жалбоподателят адвокат в производството, на основание чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата, е оказал безплатна адвокатска помощ, съдът следва да му определи възнаграждение и да осъди другата страна да го заплати.

При определяне размера на адвокатското възнаграждение на адв. П., съдът съобрази обстоятелството, че не се касае за частична отмяна на НП, а само за изменение на същото. Също така делото не представлява фактическа и правна сложност, поради което и предвид Решение от 25.01.2024г. по дело С-438/22 на СЕС, намира за справедливо на адв. В. П. да бъде определено и присъдено възнаграждение под минимално предвидения размер в Наредба №1, а именно - 200 лева.

Доколкото в производството са направени разноси от бюджетните средства на съда за заплащане на пътни разходи на св.Г. Ю. И., същите предвид изхода на делото следва да бъдат възложени на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.7 т.1 от ЗАНН, съдът

## **РЕШИ:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №23 – 0869 - 001339/26.07.2023г. на Началника на сектор ПП при ОДМВР - Шумен, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179 ал.6 т.3 от ЗДвП на М. М. Д., ЕГН\*\*\*\*\* е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лева, за нарушение на чл.139 ал.1 т.1 от ЗДвП като ПРЕКВАЛИФИЦИРА НАРУШЕНИЕТО по чл.183 ал.4 т.5 от ЗДвП, за което му налага административно наказание “глоба” в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА ОДМВР – Шумен да заплати на адвокат В.В. П., ЕГН\*\*\*\*\* от адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 38 ал.2 от Закона за адвокатурата, в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА на М. М. Д., ЕГН\*\*\*\*\* да заплати в полза на бюджета по сметка на Районен съд - Шумен направените разноси в размер на 18.79 лева за заплащане на пътни разходи, както и пет лева при издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Шумен на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава 12 от АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

**Съдия при Районен съд – Шумен:** \_\_\_\_\_